

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/17/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818201864
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818201864.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobkyne W. Y., narodenej XX.X.XXXX, trvalý pobyt XXX XX N. XXX, občanke Slovenskej republiky, právne zastúpenej AK JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO 47 234 466, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, o zaplatenie 1 320 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18Csp/39/2018-142 zo dňa 3. októbra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III., ktorým rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a o ich výške súd rozhodne samostatným uznesením, m e n í vo výroku II. tak, že žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobkyni 620 eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.4.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a m e n í vo výroku III. tak, že žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

Žalobkyni sa proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zastavil konanie o zaplatenie sumy 700 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 700 eur od 8.4.2015 do zaplatenia, vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol, vo výroku III. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ich výške súd rozhodne samostatným uznesením, vo výroku IV. rozhodol, že o poplatkovej povinnosti rozhodne samostatným uznesením.

2. Podanou žalobou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala zaplatenia sumy 1 320 eur a úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 8.4.2015 do zaplatenia. Žalobu odôvodnila tým, že uzavrela so žalovaným dve zmluvy, zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX dňa 10.9.2012, na základe ktorej jej žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 800 eur s dohodnutou odplátou 700 eur, označenou ako celkové náklady s ročným úrokom viac ako 87 % a zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX dňa 12.12.2011, na základe ktorej jej žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 700 eur s dohodnutou odplátou 620 eur, označenou ako celkové náklady a ročným úrokom viac ako 88 %.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania žalovaného nároku. S poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že nárok žalobkyne zo zmluvy č. XXXXXXXXXX sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 20.9.2014, nakoľko posledná splátka

premlčaná v subjektívnej premlčacej lehote bola uhradená dňa 20.9.2012 a žalobkyňa žalobu podala na súde dňa 4.6.2015. Mal za to, že zo zmluvy o úvere začala žalobkyni plynúť subjektívna premlčacia lehota od 24.7.2012 uhradením istiny vo výške 700 eur, kedy mala žalobkyňa vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhrádzala sumy nad rámec istiny. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Žalobkyňa v replike uviedla, že na žalobe trvá, poukázala na judikatúru súdov SR, ako aj na to, že v spore ide o posúdenie právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia, získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Ide o špecifickú situáciu, ktorá vznikla na základe v súvislosti s osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v zákone o spotrebiteľských úveroch, ktorý v prípade splnenia špecifikovaných okolností predpokladá uplatnenie zákonnej sankcie, ktorou je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný tvrdil, že spotrebiteľ (žalobkyňa) vedel o všetkých podstatných skutkových okolnostiach od uzatvorenia zmluvy o úvere a teda subjektívna premlčacia doba začína plynúť najskorším možným termínom, ktorým je uhradenie každej jednotlivkej splátky nad rozsah istiny. Podľa názoru žalobkyne je však zásadnou otázkou plynutia premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Podľa § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach, uvedených v cit. ustanovení. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť, alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Tento základný predpoklad je potvrdený v mnohých rozhodnutiach NS SR aj NS ČR. Na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na základe danej úverovej zmluvy dodávateľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, pričom je irelevantné, z akého dôvodu by tento nárok nemal (bezúročnosť a bezpoplatkovosť, neplatnosť dohody o výške odplaty pre rozpor s dobrými mravmi, neplatnosť samotnej úverovej zmluvy a pod.). Nárok žalobkyne nie je možné považovať za premlčaný.

5. V duplike žalovaný poukázal na prekážku litispencie podľa § 159 CSP, keď o peňažnom nároku žalobkyne rozhodol súd na základe žaloby zo dňa 30.6.2016 o zaplatenie sumy 700 eur s prísl. zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.9.2012 rozsudkom zo dňa 20.1.2017, č.k. 13Csp/1/2016-57 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.6.2018, č.k. 17Co/263/2017-82. Súd žalobu zamietol z dôvodu uplatnenej námietky premlčania. Žalobkyňa sa tak nedôvodne domáha vydania peňažného nároku vo výške 1 320 eur s prísl., keď uplatnený nárok okrem zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2011 vo výške 620 eur s prísl. pozostáva aj z nároku titulom zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.9.2012 vo výške 700 eur s prísl.. V pokračovaní v časti nároku o zaplatenie sumy 700 eur s prísl. bráni prekážka litispencie.

6. Súd prvej inštancie vec prejednal v neprítomnosti strán sporu, žalobkyne a žalovaného, a vykonal dokazovanie listinami. Zistil, že dňa 10.9.2012 (resp. pre nečitateľné ručné písmo dňa 20.9.2012) uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobkyňou ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalobkyni poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 800 eur v 12-tich mesačných splátkach po 125 eur. V tejto zmluve sa žalobkyňa ako spotrebiteľ zaviazala žalovanému ako dodávateľovi vrátiť úver do 26.9.2013. Žalobkyňa sa zaviazala vrátiť žalovanému spolu sumu 1 500 eur, počnúc dňom 26.10.2012. Predmetná zmluva o úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, výšku RPMN, priemernú RPMN, termíny splatnosti jednotlivých splátok, ako aj výšku úrokovej sadzby. V texte zmluvy sa nachádza predformulovaný text, podľa ktorého „Dolu podpísaný dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať, súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ V dolnej časti zmluvy sa nachádza potvrdenie o prevzatí peňažných prostriedkov spotrebiteľom, ktoré je podpísané žalobkyňou s uvedením dátumu prevzatia hotovosti 10.9.2012.

7. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/1/2016-57 zo dňa 20.1.2017 vyplýva, že konal v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.9.2012 na základe žaloby doručenej súdu dňa 1.7.2016 a rozhodol tak, že uložil žalovanému

povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 700 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 700 eur od 8.4.2015 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. O odvolaní žalovaného proti tomuto rozsudku rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k.17Co/263/2017-82 dňa 27.6.2018 tak, že žalobu zamietol, vychádzajúc v posudzovanom prípade zo skutočnosti, že žalobkyňa platbami zo dňa 17.7.2013, 19.8.2013 a 27.8.2013 platila žalovanému nad rámec poskytnutej istiny a je zrejmé, že dvojiročná subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 OZ ku dňu podania žaloby 1.7.2016 uplynula. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Rovnaký právny záver prijal odvolací súd už v rozhodnutí sp.zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.4.2016 ako aj sp. zn. 17Co/315/2017 zo dňa 6.9.2017. Rozsudok č.k. 13Csp/1/2016-57 zo dňa 20.1.2017 nadobudol v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu právoplatnosť dňa 22.8.2018.

8. Dňa 12.12.2011 uzatvoril žalovaný ako veriteľ so žalobkyňou ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni peňažné prostriedky vo výške 700 eur v 12-tich mesačných splátkach po 110 eur, počnúc splátkou dňom 27.12.2011. Dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi sumu 700 eur spolu s príslušným poplatkom vo výške 620 eur, žalobkyňa sa zaviazala vrátiť žalovanému spolu sumu 1 320 eur. Z prehľadu splátok a pokút k predmetnej zmluve vyplýva, že posledná splátka bola splatná dňom 27.11.2012. Je nepochybné, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru, výšku RPMN, priemernú RPMN, termíny splatnosti jednotlivých splátok, ako aj výšku úrokovej sadzby. V texte zmluvy sa nachádza predformulovaný text, podľa ktorého „Dolu podpísaný dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať, súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ V dolnej časti zmluvy sa nachádza potvrdenie o prevzatí peňažných prostriedkov spotrebiteľom, ktoré je podpísané žalobkyňou s uvedením dátumu prevzatia hotovosti 12.12.2011.

9. Z výzvy právneho zástupcu žalobkyne zo dňa 1.4.2015 vyplýva, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na vrátenie sumy 1 320 eur do 7.4.2015 ako plnenia prijatého bez právneho dôvodu.

10. Zistený skutkový stav právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 52 ods. 1 - 4, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 prvá veta, § 457 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení, podľa článku 3 ods. 1, 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 a podľa § 3 ods. 5 prvá a tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení. Procesnú podmienku res iudicata posúdil súd prvej inštancie podľa § 161 ods. 1 - 3 a § 230 CSP.

11. Po preskúmaní oboch zmlúv o úvere došiel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačných tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože obidve zmluvy o úvere boli vyplnené na vopred pripravenom predtlačnom tlačive, do ktorého boli len vpísané údaje týkajúce sa žalobkyne. Zmluvy č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX o spotrebiteľskom úvere sú spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka a osobitných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., pretože je zrejmé, že žalovaný pri uzatváraní zmlúv konal v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z obchodného registra. Žalobkyňa je spotrebiteľom, zmluvy uzatvorila ako fyzická osoba. Vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy a na tzv. formulárový typ zmlúv, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. S poukazom na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení súd prvej inštancie uviedol, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V časti žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 700 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 8.4.2015 do zaplataenia

zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.9.2012 (resp. 20.9.2012) súd prvej inštancie konštatoval, že o nároku už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/1/2016-57 zo dňa 20.1.2017 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 17Co/263/2017-82 dňa 27.6.2018. Toto konanie bolo právoplatne skončené dňom 22.8.2018. Základným princípom procesného práva je právny princíp „ne bis in idem“, podľa ktorého nie je možné rozhodovať o tej istej veci dvakrát. Rozhodnutiu o tejto časti žaloby bránila prekážka právoplatne rozhodnutej veci („rei iudicatae“) podľa § 230 CSP. V dôsledku existencie neodstraniteľnej procesnej prekážky súd prvej inštancie musel konanie v tejto časti zastaviť.

12. Medzi stranami sporu existoval zmluvný vzťah na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2011, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 700 eur. Žalobkyňa sa žalobou vo veci samej domáha vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného na tom základe, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, keďže neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, údaj o RPMN, údaj o priemernej RPMN, údaj o konečnej splatnosti a údaj o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov a žalobkyňa zaplatila žalovanému viac ako mala. Žalovaný na tieto skutočnosti (bezúročnosť a bezpoplatkovosť) nereagoval, len uviedol, že žaloba je nedôvodná z dôvodu premlčania. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetná zmluva naozaj neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, údaj o RPMN, údaj o priemernej RPMN, údaj o konečnej splatnosti a údaj o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov tak, ako to uvádzala žalobkyňa. Vzhľadom k tomu súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva nemá náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, k/, y/ zákona č. 129/2010 Z.z. a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona. Z predložených výpisov z úverového účtu žalobkyne mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa vyčerpala úver v celkovej výške 700 eur, na vrátenie sumy 700 eur vznikol žalovanému nárok. Žalovanému nevznikol nárok na zaplatenie úrokov, odplaty a ani akýkoľvek iných poplatkov. Bolo tiež preukázané, že žalobkyňa zaplatila žalovanému na jeho účet sumu 1 320 eur, teda žalovanému zaplatila viac, ako bola povinná zaplatiť z dôvodu, že sa predmetná zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobkyňa svoj záväzok voči žalovanému vo výške 700 eur mala dňa 24.7.2012 splnený a keď žalovaný ešte prijal sumu 620 eur, išlo o plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je žalovaný povinný vydať tomu, na koho úkor sa bezdôvodne obohatil, teda žalobkyni. Žalovaný však v rámci procesnej obrany namieta premlčanie nároku. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ). Žalobkyňa sa o plnení bez právneho dôvodu žalovanému dozvedela okamihom uhrádzania platieb nad rámec poskytnutej istiny, pričom táto vedomosť od tohto okamihu u žalobkyne pretrvávala vo vzťahu ku každej ďalšej nasledujúcej splátke po splatnosti splátky, ktorou bola istina úveru splatená v plnom rozsahu. Ako okamih začatia subjektívnej premlčacej doby je potrebné určiť okamih, kedy žalobkyňa preplatila istiny poskytnutého úveru. Dňa 24.7.2012 preplatila istinu úveru o sumu 70 eur, dňa 20.8.2012 o sumu 110 eur, dňa 19.9.2012 o sumu 110 eur a dňa 20.9.2012 o sumu 330 eur. Žaloba bola podaná na súd dňa 4.6.2015, je zrejmé, že dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 OZ ku dňu podania žaloby uplynula a nárok žalobkyne je premlčaný s poukazom na záver odvolacieho súdu v konaní tunajšieho súdu sp. zn.13Csp/1/2016.

13. Pri rozhodovaní o trovách konania, ak niektorá strana zavinila, že konanie sa muselo zastaviť, je povinná nahradiť trovy protistrane. Žalobkyňa mala vedomosť o veci právoplatne rozhodnutej v časti o zaplatenie sumy 700 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 700 eur od 8.4.2015 do zaplatenia, napriek tomu naďalej trvala na žalobe v celom rozsahu, preto súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods.1 a § 256 ods.1 CSP priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom (100 %) rozsahu, keď v časti žaloby o vydanie 700 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 700 eur od 8.4.2015 do zaplatenia pre prekážku veci právoplatne rozhodnutej musel konanie zastaviť a vo zvyšku žalobu zamietol pre dôvodne uplatnenú námietku premlčania.

14. Vo výroku IV. rozsudku súd prvej inštancie vyslovil, že o poplatkovej povinnosti žalovaného podľa § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne samostatným uznesením.

15. Proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Uviedla, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvej

inštancie vo výroku II. odôvodneným v odseku

11. odôvodnenia rozsudku. Namietala,

že súd prvej inštancie v rozsudku vôbec neuvádza ako sa s námietkou premlčania vypořiadal. Súd prvej inštancie len stroho uviedol, že žalobkyňa sa o plnení bez právneho dôvodu dozvedela okamihom uhrádzania platieb nad rámec poskytnutej istiny, pričom z tohto odôvodnenia nemožno nijako vyčítať ako k týmto záverom dospel. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle a odôvodnenie rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP, rozhodnutie je nepreskúmateľné a nezákonné. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces a z tohto práva vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a návrhmi strán, tieto analyzovať a svoje závery pretaviť do rozhodnutia, z ktorého by bolo zrejmé, na základe akých úvah sa rozhodnutie súdu zakladá.

K uvedenému nedošlo, v dôsledku čoho konajúci súd porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces (článok II. odvolania). V článku III. odvolania žalobkyňa upriamila pozornosť na to, že v prejednávacom prípade ide o posúdenie právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa zo zákona vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Uvedená otázka je nerozlučne spojená so správnym posúdením, čo v tomto prípade predstavuje podstatnú skutkovú okolnosť, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia doba. Podstatnou skutočnosťou by malo byť to, kedy sa spotrebiteľ dozvedel alebo dozvie, že sa na zmluvu uplatňuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, t.j. kedy sa spotrebiteľ skutočnosti dozvie, že nemá alebo nemal platiť splátky ako vyplývajú z uzatvorenej zmluvy, pretože tu existuje iná právna skutočnosť (vadnosť zmluvy o úvere a uplatnenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere). Ohľadne predmetnej otázky nie je prezentovaný názor súdu prvej inštancie akceptovateľný a právne udržateľný tak logicky ani právne. Pripustením takého výkladu by sa prakticky zmazal rozdiel medzi plynutím objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Hoci je v slovenskej právnej úprave zakotvená zvýšená ochrana spotrebiteľa a v mnohých prípadoch sa právne normy a zásady aplikujú odlišne v prípade, ak je vo vzťahu prítomný spotrebiteľský prvok, v tomto prípade bol účastníkovi sporu tento prvok celkom nepochopiteľne na ujmu. Súd sa totiž rozhodli v prípade spotrebiteľského úveru a pre prípad plnenia z vadnej zmluvy, prezumovať vedomosť spotrebiteľa o tejto vadnosti a všetkých následkoch v tým spojených, hoci v porovnateľných prípadoch (bez spotrebiteľského prvku) je bežne rozhodované zásadne odlišným spôsobom, najmä tak, že vadnosť zmluvy by mala byť najskôr konštatovaná zo strany súdu alebo by sa o nej mal plniaci subjekt inak skutočne dozvedieť. Bez významu nie je ani určenie konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia. Súd rozhodujúce o bezdôvodnom obohatení získanom plnením z vadnej spotrebiteľskej zmluvy sa však touto otázkou vôbec nezaoberajú alebo dospejú k nesprávnemu posúdeniu a konštatovaniu, že ide o bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu, hoci od počiatku existovala zmluva o úvere. S poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedla, že slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Tento základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane Najvyššieho súdu SR a ČR (napríklad NS SR sp.zn. 2Cz/35/77 v spojení s uznesením ÚS SR sp.zn. III.ÚS/413/2013, NS ČR sp.zn. 30Cdo/4366/2007, NSSR sp.zn. 5Cdo/121/2009, NS ČR sp.zn. 33Odo/477/2001). Ak spotrebiteľ mal získať skutočnú, nielen predpokladanú, vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musel poznať nasledovné skutočnosti: existencia (uzatvorenie) zmluvy, rozsah povinností vyplývajúcich zo zmluvy a samotné plnenie zo zmluvy, skutočnosť, že veriteľ nemá na základe zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec ním poskytovaných finančných prostriedkov. Vedomosť spotrebiteľa o prvých dvoch skutočnostiach by ešte sama o sebe neznamenala aj skutočnú vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na základe danej úverovej zmluvy dodávateľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, pričom je irelevantné, z akého dôvodu by tento nárok nemal. Bez toho, aby ktokoľvek vedel, že zmluva o úvere trpí vadami, pre ktoré veriteľ nemá nárok na plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov, by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení. Pri subjektívnej premlčacej dobe je vždy nevyhnutné skúmať subjektívny moment. V tejto súvislosti žalobkyňa upriamuje pozornosť na to, že o tom, že tým, kto sa na jej úkor obohatil, je žalovaný, sa dozvedela až pri prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorého vyhľadala za účelom usporiadania vzťahov so svojimi veriteľmi. V ten istý deň žalobkyňa udelila svojmu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v konaní, pričom k podaniu žaloby došlo o pár týždňov

neskôr. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia na úkor žalobkyne nebol v konaní nijak preukázaný. Navyše by bolo absurdné, aby žalobkyňa platila niečo, čo vie že je nezákonné a čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. To, že platila svedčí o tom, že bola presvedčená o tom, že adresát má nárok na plnenie. Svoje tvrdenia žalobkyňa podporila poukazom na judikatúru: uznesenie NS ČR sp.zn. 33Odo/306/2005 zo dňa 27.3.2007, sp.zn. 25Cdo/2581/98 zo dňa 31.8.2000, uznesenie ÚS SR sp.zn. III.ÚS 413/2013-9, rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/121/2009 zo dňa 23.2.2011, rozsudok KS v Košiciach sp.zn. 5Co/107/2017 zo dňa 7.12.2017, rozsudok KS v Prešove sp.zn. 5Co/95/2017 zo dňa 13.2.2018, rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/1455/2014, sp.zn. 17Co/1008/2014 zo dňa 24.2.2016, rozsudok KS v Žiline č.k. 10Co/325/2016-117 zo dňa 23.2.2017. Konajúci súd na prejednávaný prípad aplikoval nesprávny výklad subjektívnej premlčacej doby a v konaní sa nezaoberal subjektívnou skutočnosťou - existenciou vedomosti žalobkyne o existencii bezdôvodného obohatenia. Nárok žalobkyne nie je možné v žiadnom prípade považovať za premlčaný. S poukazom na § 180, § 181 ods. 1, 2 CSP žalobkyňa namietala, že z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 3.10.2018 nesporne vyplýva, že postup podľa citovaných ustanovení nebol v prejednávanom prípade dodržaný (uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/128/2011 zo dňa 10.10.2012, sp.zn. 2Cdo/287/2013 zo dňa 30.9.2014). Takéto konanie je potrebné považovať za porušenie práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu ochranu (rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/522/2014, sp.zn. 17Co/611/2014). Z rovnakých dôvodov napadla žalobkyňa odvolaním aj výrok o nároku na náhradu trov konania ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej.

S poukazom na článok 2 základných princípov Civilného sporového poriadku a rozhodnutie NS SR sp.zn. 5ECdo/192/2014, ÚS SR sp.zn. I.ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06 žalobkyňa zdôraznila princíp právnej istoty a s poukazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.1.2013 uviedla, že princíp „nezalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu ochrany spotrebiteľa. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. tak, že žalobe vyhovie a žalobkyni prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

16. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 19.12.2018 k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a právnym záverom v súlade s platnými predpismi. Navrhol, aby odvolací súd v napadnutých výrokoch rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

17. K doručenému vyjadreniu žalovaného zo dňa 19.12.2018 sa žalobkyňa nevyjadrila.

18. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

19. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku II. a III. zmeniť podľa § 388 CSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

20. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

21. V rámci postupu podľa § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd odvolacie tvrdenie žalobkyne, ktorým namietala, že súd prvej inštancie nevykonal úkony podľa § 181 ods. 2 CSP a nedodržanie tohto postupu súdom prvej inštancie treba považovať za porušenie práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu ochranu s dôsledkom odňatia možnosti konať pred súdom.

22. Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že dňa 3.10.2018 sa konalo vo veci pojednávanie na jej prejednanie, ktorého sa zúčastnil právny zástupca žalobkyne. Žalobkyňa a žalovaný sa na pojednávanie nedostavili a na prejednaní veci na pojednávaní neboli prítomní. O pojednávaní bola spísaná aj zápisnica, ktorá sa nachádza na č.l. 140-141 spisu. Zápisnica o pojednávaní predstavuje fakultatívnu formu a spôsob zaznamenávania procesných úkonov uskutočnených v priebehu nariadeného a vykonaného pojednávania. Obligatórnu formu a spôsob zaznamenávania procesných úkonov predstavuje podľa § 98 ods. 1 CSP záznam vyhotovenými technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku uchovávaný na nosiči dát, tzv. zvukový záznam. Podmienkou na vyhotovenie zvukového záznamu je skutočnosť, že ide o procesné úkony, pri ktorých súd koná so stranou alebo vykonáva dokazovanie. Odvolací súd po posúdení obsahu zápisnice vyhotovenej súdom prvej inštancie podľa § 99 ods. 1 CSP konštatuje, že zápisnica dáva podklad o procesných úkonoch súdu prvej inštancie a strán sporu a o priebehu pojednávania konaného dňa 3.10.2018. Súd prvej inštancie zaznamenal v tejto zápisnici vykonané procesné úkony vo vzťahu k stranám sporu podľa § 180 CSP - zistenie prítomnosti na pojednávaní, podľa § 181 ods. 1 CSP - otvorenie pojednávania prednesením žaloby právny zástupcom žalobkyne a podľa § 181 ods. 2 CSP. Zápisnica neobsahuje presné ani podstatné znenie slovného vyjadrenia súdu prvej inštancie o tom, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné ani predbežné právne posúdenie. Odvolací súd vypočul zvukový záznam zo dňa 3.10.2018 o obsahu procesného postupu súdu prvej inštancie a zistil, že zvukový záznam ako obligatórna forma a spôsob zaznamenávania procesných úkonov obsahuje slovné znenie postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, ktoré vykonal súd prvej inštancie pri oboznamovaní s obsahom listín. V rámci oboznamovania s obsahom listín súd prvej inštancie upriamil pozornosť na podstatné tvrdenia strán sporu v otázke premlčania a ich rozdielnosť z hľadiska tvrdení o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza sp.zn. 13Csp/1/2016 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/263/2017 v obdobnej veci. Pri rešpektovaní § 98 ods. 1 CSP je pre zistenie obsahu dodržania postupu podľa § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie rozhodné to, čo je obsiahnuté vo zvukovom zázname. Strana sporu má právo na vydanie kópie zvukového záznamu podľa § 98 ods. 2 CSP a právo na vydanie kópie zápisnice podľa § 99 ods. 2 CSP. Pokiaľ v zápisnici absentuje zachytenie slovného znenia vyjadrenia súdu prvej inštancie o vykonanom postupe podľa citovaného procesného ustanovenia, pričom dodržanie realizovania povinnosti podľa § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie nepochybne vyplýva zo zvukového záznamu, je odvolací súd toho názoru, že procesná situácia nezakladá záver o existencii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého súd prvej inštancie označeným postupom znemožnil žalobkyni uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj tvrdenie žalobkyne, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňa zákonné parametre zákonného odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP a odôvodnenie je nepreskúmateľné. V citovanom procesnom ustanovení sú upravené povinné náležitosti písomného vyhotovenia rozsudku a predmetné ustanovenie dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie. Odvolací súd preskúmal obsah písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie a konštatuje, že z hľadiska dodržania povinných náležitostí odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP a z hľadiska všeobecnej požiadavky na obsahovú kvalitu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ako práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia v rámci základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vysvetľuje akým spôsobom a z akých dôvodov dospel súd prvej inštancie ku konkrétnemu rozhodnutiu vo výroku I. a II. o veci samej, vrátane toho, že súd prvej inštancie sa vysporiadal po zistení skutkového stavu veci s podstatnými tvrdeniami po právnej stránke. Skutočnosť, že odvolací súd dospel k inému právnomu posúdeniu žalobou uplatneného nároku nie je v danej veci dôvodom konštatovania porušenia práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces.

24. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so

zásadami podľa § 191 CSP. V danom spore je odvolací súd toho názoru, že zo zisteného skutkového stavu vyvodil súd prvej inštancie nesprávny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vrátane Smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobu o splnenie peňažnej povinnosti vo výške 620 eur s príslušenstvom zamietol.

25. Odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP založila žalobkyňa na tvrdení, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že na jej úkor sa obohatil žalovaný, až pri prvej porade so svojím právnym zástupcom, ktorého vyhľadala za účelom usporiadania vzťahov so svojimi veriteľmi a následne v ten istý deň udelila tomuto právnemu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v konaní. Podľa názoru žalobkyne skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalovaným nebol v konaní nijako preukázaný. V zmysle judikatúry, na ktorú žalobkyňa v odvolaní odkázala (článok III. odvolania), je pri spotrebiteľských zmluvách nevyhnuté vždy skúmať subjektívny/skutočný moment vedomosti spotrebiteľa, že veriteľ nemá na základe zmluvy nárok na akékoľvek plnenie nad rámec spotrebiteľom poskytnutých finančných prostriedkov, pričom je bez významu, z akého dôvodu by tento nárok nemal.

26. Dňa 4.6.2015 boli Okresnému súdu Prievidza doručené dve žaloby žalobkyne proti žalovanému prostredníctvom jej právneho zástupcu. Prvá žaloba o zaplatenie 1 224 eur s príslušenstvom, ktorá bola zapísaná pod sp.zn. 18C/200/2015 a druhá žaloba o zaplatenie 1 320 eur s príslušenstvom, ktorá bola omylom založená do spisu sp.zn. 18C/200/2015 a neskôr po vydaní uznesenia o vylúčení na samostatné konanie uznesením č.k. 18C/200/2015-117 zo dňa 4.4.2018, bola táto žaloba zapísaná pod sp.zn. 18Csp/39/2018. Účinky podania žaloby zostali zachované.

27. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 4.6.2015, ktorá bola zapísaná pod sp.zn. 18Csp/39/2018, sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré jej vzniklo plnením na zmluvu č. XXXXXXXXXX, vo výške 1 320 eur. V žalobe tvrdila, že bola žalovaným uvedená do omylu. Iné rozhodujúce skutkové okolnosti žalobkyňa v žalobe neuviedla. Pred podaním žaloby vyzvala žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu výzvou zo dňa 1.4.2015 žalovaného na vrátenia plnenia prijatého bez právneho dôvodu, okrem iného aj vo výške 620 eur zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX s termín plnenia do 7.4.2015.

28. Žalovaný sa vyjadril k žalobe žalobkyne podaním zo dňa 26.6.2018 (č.l. 27-29 spisu). Vo vyjadrení vzniesol žalovaný námietku premlčania. S poukazom na § 100 ods. 1 a § 101 až § 110 Občianskeho zákonníka uviedol, že vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka môže domáhať v subjektívnej, dvojročnej, lehote, najneskôr však do uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Ich začiatok je upravený odlišne, tieto premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Podľa názoru žalovaného začala žalobkyňa plynúť zo zmluvy o úvere subjektívna premlčacia doba dňa 24.7.2012 vzhľadom ku skutočnosti, že uhradením istiny vo výške 700 eur mala žalobkyňa od 24.7.2012 vedomosť o bezdôvodnom obohatení uhrádzaním súm nad rámec istiny, ktorými sa hradili úroky a poplatky.

29. Z odseku 11. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti námietky premlčania vznesenej v konaní žalovaným posudzoval prejudiciálnu otázku, v rámci posudzovania ktorej podrobil prieskumu zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2011, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyňi spotrebiteľský úver vo výške 700 eur. Z dokazovania vykonaného listinami, vrátane zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, mal súd prvej inštancie preukázané, že táto zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe, údaj o RPMN, údaj o priemernej RPMN, údaj o končenej splatnosti a údaj o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. f/, i/, j/, k/, y/ zákona č. 129/2010 Z.z. a preto sa poskytnutý úver podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že žalobkyňa v súvislosti s touto zmluvou zaplatila žalovanému sumu 1 320 eur. Za preukázanú skutkovú okolnosť považoval súd prvej inštancie, že dňa 24.7.2012 žalobkyňa vrátila žalovanému poskytnutú sumu 700 eur a taktiež aj sumu 620 eur, ktorú žalovaný od žalobkyne prijal. Tieto skutkové závery

vyhodnotil odvolací súd ako správne za dodržania zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 191 ods. 1 CSP, keď jednotlivé skutkové zistenia hodnotil súd prvej inštancie aj vo vzájomnej súvislosti.

30. Podľa obsahu odvolania, a v jeho rámci podstatného odvolacieho tvrdenia žalobkyne, zostala v konaní sporná otázka spočívajúca v právnom posúdení okamihu začatia plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby vydania bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vo výške 620 eur žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 4.6.2015. Súd prvej inštancie podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka určil ako rozhodujúci okamih začatia subjektívnej premlčacej doby deň 24.7.2012, kedy žalobkyňa preplatila istinu poskytnutého úveru a pri takomto určení vyslovil, že nárok žalobkyne je premlčaný. Žalobkyňa sa s týmto právnym názorom a záverom súdu prvej inštancie nestotožnila z dôvodu, že pre určenie rozhodujúceho okamihu začatia subjektívnej premlčacej doby podľa citovaného zákonného ustanovenia sa vyžaduje skutočná (reálna) vedomosť spotrebiteľa o tom, že dodávateľ sa na jeho úkor obohatil a o výške tohto bezdôvodného obohatenia. V danom prípade sa žalobkyňa dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil pri prvej porade so svojím právnym zástupcom. Žalobkyňa neoznala konkrétny dátum prvej porady so svojím právnym zástupcom. Uviedla len, že v deň porady udelila právnemu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v konaní. Z listín, ktorými vykonal súd prvej inštancie dokazovanie, vyplýva, že pred podaním žaloby žalobkyňa vyzvala žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu na vrátenie sumy 620 eur výzvou zo dňa 1.4.2015. Žalobkyňa preplatila sumu poskytnutého úveru 700 eur platbami zo dňa 24.7.2012 vo výške 70 eur, zo dňa 20.8.2012 vo výške 110 eur, zo dňa 19.9.2012 vo výške 110 eur a zo dňa 20.9.2012 vo výške 330 eur. Na výzvu odvolacieho súdu žalobkyňa doložila do spisu plnú moc, ktorou dňa 1.7.2016 splnomocnila právneho zástupcu na zastupovanie v konaní sp.zn. 18Csp/39/2018.

31. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 12.12.2011 je zrejmé, že žalovaný ako veriteľ - dodávateľ poskytol žalobkyni ako dlžníkovi - spotrebiteľovi úver vo výške 700 eur (túto hotovosť žalobkyňa prevzala dňa 12.12.2011) a túto sumu sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť veriteľovi zvýšenú o poplatok vo výške 620 eur. V čase uzatvorenia zmluvy mala žalobkyňa vedomosť o výške úveru a o výške poplatku, ktorý má žalobcovi za poskytnutie úveru platiť. Podľa názoru odvolacieho súdu a ko vedomosť žalobkyne treba hodnotiť, že dňa 24.7.2012 zaplatila - vrátila žalovanému poskytnuté finančné prostriedky vo výške 700 eur, keď do 17.5.2012 zaplatila žalovanému sumu 660 eur a dňa 24.7.2012, kedy zaplatila sumu 110 eur, zaplatila zostatok poskytnutých finančných prostriedkov v sume 40 eur ($660 + 40 = 700$) a sumu 70 eur zaplatila nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 700 eur. Ide o jednoduchý matematický výpočet, na ktorý bola žalobkyňa pri ochrane svojich práv nielen oprávnená, ale aj povinná tak, aby pre vlastné potreby mala prehľad o plnení svojej povinnosti, ak v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v priebehu jej trvania vychádzala zo skutočnosti, že žalovaným požadované plnenie je dôvodné.

32. Právna skutočnosť, že poskytnutý úver sa považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v znení v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nastáva zo zákona v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere, v danom vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným uzatvorená v písomnej forme, neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ citovaného zákona. Súd prvej inštancie konštatoval absenciu údajov o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, o RPMN, o priemernej RPMN, o konečnej splatnosti úveru a údaj o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov ako obligatórnych náležitostí zmluvy spotrebiteľskom úvere. Žalovaný nemal nárok na úrok a poplatky už v čase uzatvorenia zmluvy dňa 12.12.2011 a žalobkyni vznikla povinnosť (a tejto povinnosti zodpovedá právo žalovaného) vrátiť žalovanému len sumu 700 eur ako poskytnutého úveru (tzv. hlavný záväzkový vzťah). Plnenie žalobkyne, ktoré poskytovala žalovanému od 24.7.2012 do 20.9.2012 v sume spolu 620 eur, spĺňa podmienky plnenia nad rámec zmluvnej a zákonnej povinnosti žalobkyne a toto plnenie je bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktoré je povinný žalobkyni podľa § 456 Občianskeho zákonníka vydať. Súd prvej inštancie v danom prípade uzavrel, že právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia spočíva v plnení bez právneho dôvodu. S týmto názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Právny vzťah z bezdôvodného obohatenia je samostatným právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu (§ 489 Občianskeho zákonníka). Právna úprava bezdôvodného obohatenia platí na všetky občianskoprávne vzťahy vrátane vzťahov spotrebiteľských so zvýšenou právnou ochranou. Osobitná právna úprava spotrebiteľských vzťahov nemá úpravu bezdôvodného obohatenia. Odvolací

súd je na rozdiel od súdu prvej inštancie pri hodnotení skutkovej podstaty žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia toho názoru, že ide o plnenie z právneho úkonu, ktorý bol už v čase uzatvorenia v časti dojednania medzi žalobkyňou a žalovaným o poplatku a o jeho výške neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože neobsahoval obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak ako uviedol odvolací súd vyššie (§ 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Bezdôvodné obohatenie vzniká na základe objektívnej skutočnosti, a to získaním bezdôvodného obohatenia na úkor niekoho iného.

33. V danom spore odvolací súd nezistil dôvod pochybovať o tom, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, ktoré spočíva v tom, že okrem istiny úveru 700 eur zaplatila žalobkyňa žalovanému aj poplatok vo výške 620 eur, na ktorý nemá žalovaný nárok, pretože poskytnutý úver na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa považuje za spotrebiteľský úver bez úrokov a bez poplatkov. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia stanovuje Občiansky zákonník v § 107 ods. 1 subjektívnu premlčaciu dobu dva roky, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil a v § 107 ods. 2 objektívnu premlčaciu dobu tri roky, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť najskôr so začiatkom objektívnej premlčacej doby. V prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu, v danom prípade čiastočne neplatného právneho úkonu, je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, keď žalobkyňa zistila také okolnosti, z ktorých mohla vyvodiť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považuje za poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov, pričom pri tomto zistení zároveň mohla žalobkyňa zistiť, že na jej úkor sa zaplatením sumy 620 eur obohatil práve žalovaný ako veriteľ zo zmluvného vzťahu.

34. Objektívna premlčacia doba tri roky začala v danom prípade plynúť dňom 24.7.2012, kedy žalobkyňa začala žalovanému platiť sumu nad rámec poskytnutého úveru vo výške 700 eur. Táto doba plynula v súlade s § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka do 24.7.2015. Z hľadiska plynutia lehoty podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka bola žaloba podaná včas dňa 4.6.2015.

35. Pre posúdenie včasnosti uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 620 eur z hľadiska plynutia lehoty podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka zobral odvolací súd za základ jednak splnenie predpokladov podľa tohto zákonného ustanovenia a jednak skutkové tvrdenia žalobkyne a skutkové zistenia vyplývajúce z listín predložených žalobkyňou. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalobkyne, že začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby pre včasné uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa viaže na vedomosť žalobkyne, že došlo na jej úkor k bezdôvodnému obohateniu a na vedomosť, kto sa na jej úkor obohatil. Vedomosť žalobkyne, že na jej úkor sa obohatil žalovaný nie je sporná, žalovaným nebola popretá. Na rozdiel od súdu prvej inštancie je odvolací súd toho názoru, že pre určenie správnosti subjektívneho momentu o vedomosti žalobkyne o bezdôvodnom obohatení nie je dostačujúce zistenie skutkových okolností, že dňa 24.7.2012 žalobkyňa zaplatila istinu úveru a začala platiť poplatok ako sumu nad istinu úveru a že finančné prostriedky platila žalovanému. K týmto skutkovým okolnostiam, zistenie ktorých bolo v reálnych možnostiach žalobkyne, musí pristúpiť aj skutková okolnosť, kedy žalobkyňa zistila, že plnenie vo výške 620 eur uskutočnené v splátkach od 24.7.2012 do 20.9.2012 (70 eur + 110 eur + 110 eur + 330 eur) vykonala nad rámec svojej zmluvnej povinnosti aj napriek tomu, že na toto plnenie nemal žalovaný nárok a toto plnenie je bezdôvodným obohatením žalovaného, pretože poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa v konaní tvrdila a preukázala listinou, že poskytnuté plnenie žalovanému vo výške 620 eur je bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na jej úkor, zistila pri prvej porade s právnym zástupcom. Za túto prvú poradu považoval odvolací súd dátum 1.4.2015, kedy právny zástupca vypracoval písomnú výzvu adresovanú žalovanému na vrátenie sumy 620 eur. Skutkové tvrdenie žalobkyne žalovaný nepoprel.

36. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pre začiatok a pre plynutie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, nestačí len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale rozhodujúce je, kedy sa tak skutočne stalo. Nie je ani rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa žalobkyňa mohla o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr. Tento právny záver považuje odvolací súd za súladný s už ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (napr. R 25/1986, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 145/2004, sp.zn. 5 Cdo 121/2009, sp.zn. 1 Cdo 67/2011, obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo 1618/99, sp.zn. 30 Cdo

2758/2006 a iné). Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je teda rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa teda neviaže na dátum splatnosti jednotlivých splátok, resp. okamih vykonania jednotlivých platieb žalobkyňou, ale na okamih, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že na jej úkor sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda okamih, kedy mala žalobkyňa k dispozícii údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedela, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebol od počiatku daný. Žalobkyňa ako spotrebiteľ uzavrela zmluvu s veriteľom v dobrej viere, že tento ako skúsený dodávateľ dodrží pri ich uzatváraní všetky zákonom stanovené podmienky. Žalobkyňa nemusela mať v čase uzavretia zmluvy vedomosť o jej nedostatkoch, predstavujúcich vo svojej podstate porušenie zákonných povinností žalovaného ako veriteľa. Dňa 1.4.2015, v priebehu plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby, začala plynúť žalobkyni subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorej plynutie skončilo zároveň s plynutím objektívnej premlčacej doby dňa 24.7.2015 (odsek 35. tohto odôvodnenia). Žalobkyňa, ktorá uplatnila svoj nárok žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 4.6.2015, uplatnila tento nárok včas počas plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené názory a závery vyhodnotil odvolací súd odvolacie tvrdenia žalobkyne uplatnené podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP ako dôvodné a námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným ako nedôvodnú bez hmotnoprávnym účinkov na oslabenie uplatneného nároku žalobkyne na vydanie vzniknutého bezdôvodného obohatenia žalovaným na jej úkor vo výške 620 eur. Právne posúdenie tohto nároku žalobkyne proti žalovanému súdom prvej inštancie, ktorý za skutkový základ tohto právneho posúdenia považoval dátum 24.7.2012, ktorým dňom žalobkyňa plnila žalovanému nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov úveru, bez toho, aby právne posudzoval skutkové tvrdenie žalobkyne, že o bezdôvodnom obohatení na jej úkor sa dozvedela pri prvej porade s právnym zástupcom, je nesprávne.

38. V súvislosti s právnym posúdením veci odvolací súd uvádza, že sú mu známe niektoré rozhodnutia odvolacích súdov, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.1.2018 sp.zn. 3Cdo/169/2017, v ktorých tieto súdy vychádzali pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby zo skutkových okolností, kedy (konkrétne určený dátum) oprávnená osoba plnila povinnej osobe nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov z úveru a tento dátum určili ako rozhodný pre začiatok plynutia lehoty podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nakoľko ide o rozhodnutia odvolacieho súdu a jedno rozhodnutie dovolacieho súdu nezistil odvolací súd v tejto veci, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax na úrovni odvolacích súdov a dovolacieho súdu, z ktorej by mohol vyvodit' dôsledné naplnenie článku základných princípov Civilného sporového poriadku pre naplnenie princípu právnej istoty pri právnom posúdení konkrétneho sporu medzi žalobkyňou a žalovaným.

39. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd zohľadnil, že v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 700 eur s príslušenstvom, ktoré vniklo plnením nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.9.2012 bola žalobkyňa neúspešná pre nesplnenie procesnej podmienky, nakoľko v tejto časti išlo o neodstraniteľnú prekážku res iudicata (§ 230 CSP). Žalobkyňa bola úspešná iba v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 620 eur s príslušenstvom, ktoré vniklo plnením nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2012. Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu žalobkyne a žalovaného o veci samej, ktorý je na strane žalobkyne a žalovaného rovnaký, odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobkyni ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).